

A KOINÓNIA LÉNYEGE ÉS MŰKÖDÉSE (2.) AZ EGYMÁST-LISTA

Az előző tanításban láttuk azt, hogy a fiak közössége a koinónia, és ez alapjaiban különbözik minden más emberi közösségtől – ez ugyanis egy „isteni” minőségű közösség. A mai tanításban azt fogjuk áttekinteni az Újszövetség alapján, hogy miben nyilvánul meg a koinónia a mindennapokban. Hogy mi a tartalma a koinóniának. Ami közös lesz ezekben az igeversekben, az a koinónia legjellemzőbb szava, amely mindegyik most megvizsgált igeszakaszban szerepelni fog – ez a szó pedig az „egymás”. Ez a szó fejezi ki az egymásból való részesedésünket és a közös sorsban, célokban és életben való részvételünket is. Kifejezetten az újszövetségi gyülekezettel kapcsolatban közel hatvanszor szerepel ez a szó, hogy bemutassa, mit is jelent a koinónia a gyakorlatban – ezek közül most a 12 legfontosabb dimenzióját tanulmányozzuk át a gyülekezeti közösség megélésének.

1.) AZ EGYMÁS IRÁNTI SZERETET

Az egymás iránti szeretetről tíz igét találunk szó szerint az Újszövetségben, ebből most négyet olvassunk el:

János: 15:12-13

*„Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek **egymást**, ahogyan én szerettelek titeket. Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért.”*

1János 4:11

*„Szeretteim, ha így szeretett minket Isten, akkor mi is tartozunk azzal, hogy szeressük **egymást**.”*

1Péter 1:22

*„Tisztítsátok meg lelketeket az igazság iránti engedelmességgel képmutatás nélküli testvérszeretetre, **egymást** kitartóan, tiszta szívből szeressétek”*

1Péter 4:8

*„Mindenekelőtt az **egymás** iránti szeretet legyen kitartó bennetek, mert a szeretet sok bűnt elfedez.”*

Szeretném röviden számbavenni azt, amit az egymás iránti szeretetről ezek az igeversek elmondanak.

1. Egymás szeretése nem érzelmi kérdés, hanem engedelmességi kérdés. A szeretet nem azt jelenti, hogy szimpatikus valaki, hanem hogy élek, és ha kell, meg is halok érte! Miért? Mert amikor mi még egyáltalán nem voltunk szimpatikusak Istennek, Jézus Krisztus már akkor szeretett, élt és meghalt értünk, hogy bizonyítsa azt, hogy egy elrontott és nem szimpatikus életet és jellemet kizárólag az ilyen minőségű, az önzetlen és a mindent odaadó szolgáló szeretet tud átformálni. A szeretetnek hatalma van – de a „hatalmas” szeretetnek mindig ára is lesz! Az ára, és egyben a tartalma az, hogy élek a másikkért! Az „életünket adni” nem csak annyit jelent, hogy meghalok érted, ha kell – hanem azt is, hogy addig, amíg erre a legnagyobb áldozatra szükség lenne, addig is élek érted minden nap!

2. Az egymás iránti szeretettel *tartozunk* egymásnak. A görög „ofeiló” szó „jogi és erkölcsi kötelezettséget és tartozást” jelent. Jogi és erkölcsi értelemben annak tartozok, aki adott nekem valamit, vagy kölcsön, vagy úgy, hogy fizetnem kell érte. És most egy nagyon fontos alapelvet kell megértenünk a koinóniával kapcsolatban. Jézus adott nekem szeretetet. Tehát le vagyok kötelezve neki, főleg, mert amit adott, az az én

megváltásom. Azonban a tartozásomat nem *neki személyesen* kell visszaadnom, hiszen ő nincs most itt, hanem az Ő nevében az embertársaimnak kell visszaadnom. A láthatatlan Istent a látható embereken keresztül kell szolgálnom, ahogy ezt láttuk az előző tanításban is. Isten szeretett bennünket, ezért tartozunk mi *Jézusnak*, hogy szeressük *egymást!* Ez az ekklésiában, vagyis a gyülekezetben működő koinóniának a sajátos logikája.

3. Azonban ennek az egymás iránti szeretetnek képmutatás nélküli szeretetnek kell lennie. És hogy mit jelent a képmutatás nélküli szeretet, azt ez a vers rögtön meg is magyarázza: egyrészt kitartónak, másrészt a szívünkkel megegyezőnek kell lennie.

A képmutatás mindig ebben a két dologban nyilvánul meg. Vagy nem szív szerint való, azaz mást mond a szánk, mint amit érez a szívünk. Ilyenkor azonban a szeretetnek csak szavai vannak, valóságos tartalma nincsen. Vagy nem kitartó, hanem fellángoló. De ez is képmutatás! Gondoljatok a szikrára – az úgy néz ki, mintha tűz lenne. De valójában nem az, csak abból egy pillanatnyi bemutató. A fellángoló szeretet sem szeretet, hanem csak a rövid ideig tartó fellángolása valaminek, ami szintén tartalom nélküli marad.

4. Végül a kitartó egymás iránti szeretethez kapcsolódik egy nagyon komoly újszövetségi ígéret is: hogy az sok bűnt elfedez. A bűn befedezéséről még egy helyen olvasunk a Bibliában, a **Jakab 5:19-20-ban**:

Testvéreim, ha valaki közöttetek eltévelyedik az igazságtól, és megtéríti valaki, tudja meg, hogy aki megtérített egy bűnöst a tévelygés útjáról, megmenti annak a lelkét a haláltól, és sok bűnt elfedez.

Kinek a bűnét fedezi el a szeretet és a „megtérítés”? Nem annak, aki szeret és aki visszavezeti Istenhez a tévelygőt – hanem annak a bűne fedeztetik be, akit szeretünk és aki megtér! Mert a saját megváltásunkat és a saját bűneinkre szóló bocsánatot nem lehet jó cselekedetekkel kiváltani, a misszió soha nem helyettesíti a bűnbánatot és a megtérést! De ha mi szeretünk valakit, és rajtunk keresztül Isten szeretheti őt, és a szeretetünkkel vissza tudjuk vezetni a tévelygőt Krisztushoz, akkor Krisztus eltörli az ő bűneit éppen úgy, mint a miénket! Tehát ebből azt kell megjegyeznünk, hogy az emberek megmentéséhez és a bűneik Krisztus vére általi befedezéséhez vezető út az emberek szeretésén keresztül vezet az út! Nekünk nem elítélnünk vagy kioktatnunk kell a tévelygőket, hanem kitartóan és szolgálva szeretni őket!

2.) EGYMÁS BEFOGADÁSA

Róma 15:7

*„Fogadjátok be **egymást**, ahogyan Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére”*

Két nagy igazság van belerejtve ebbe az igeversbe.

Az egyik az, hogy a koinóniának mindig nyitottnak kell lennie. Befogadni annyit tesz: magamhoz venni, életközösséget vállalni, a magamét is megosztani a másikkal. Ráadásul mndezt feltételek nélkül, önzetlenül. A befogadás közege a szeretet és a meg nem érdemelt bizalom. Az a szeretet, amellyel Jézus Krisztus fogadott be bennünket, amikor még mi is bűnösök voltunk! A BEfogadás ugyanis sokkal több, mint az ELfogadás, mert az elfogadásnak mindig vannak feltételei. Ott teljesíteni kell. A befogadás viszont feltétel nélküli. Mert nem a mindenféle emberi feltételek betöltése fogja kimunkálni a koinóniát, ha majd mindenben megfelelünk egymásnak, hanem a koinónia fog bennünket összehangolni!

A másik nagy igazság pedig, hogy ez az egymás befogadása van Isten dicsőségére. Vagyis az ilyen közösség az, ami Istent dicsőíti. Nem a feltételeknek való megfelelés dicsőíti Istent, mert az a feltételeket állítókat vagy a feltételeknek megfelelőket fogja dicsőíteni. De a feltétel nélküli szeretetközösség Istent fogja dicsőíteni, mert ez csak a Vele való koinóniában működik! Ha közömbösen, keserűen, kritikusan, lenézően vagy talán gyűlölködően gondolunk egymásra, és csak akkor tudjuk szeretni egymást, ha megfelelnek az elvárásainknak, abban Isten nem tud gyönyörködni. De koinónia soha nem is ilyen!

3.) AZ EGYMÁSNAK VALÓ MEGBOCSÁTÁS

Kolossé 3:13

„Viseljétek el egymást, és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panasa volna valaki ellen: ahogyan az Úr is megbocsátott nektek, úgy tegyetek ti is.”

Az „anekhomáj” szó a görögben, amit a magyar fordítás az „elvisel, eltűr” szavakkal ad vissza, egy igen érdekes kifejezés. Összetett szó, amely az „újra” és a „birtokol” szavakból alakult ki, tehát a szó szerinti jelentése: „újra és újra birtokolni”. Tehát „elviselni” azt jelenti, hogy „újra és újra, és még mindig a tiéd a másik”, nem dobhatod el, nem rázhatod le magadról, mert a tiéd! A te felebarátod. Akkor is, ha vét elened, akkor is a te felebarátod! Nem dobhatod ki és nem ölheted meg a magad számára azzal, hogy elfordulsz tőle és eldobod őt magadtól. Miért? Mert veled sem ezt csinálja az Úr! Te is az övé vagy, újra és újra!

Persze néha ez nagyon nehéz, mert a koinóniát folyamatosan támadja a bűn. Tegnap láttuk, hogy kizárólag a bűn az, ami a koinóniát veszélyezteti. Azonban ha mi készek vagyunk megbocsátni egymásnak és bocsánatot kérni egymástól, tehát ha a bűnt rendezzük Jézus nevében, akkor ez az „újra és újra egymáséi vagyunk” nem fog megtörni. Bocsássatok meg egymásnak – mert a látható koinónia, amely az ember és ember között működik, abból a nem látható koinóniából indul ki, amely ember és Isten között működik, éppen a megbocsátás és a bűnrendezés által.

4.) EGYMÁS TERHEINEK HORDOZÁSA

Galata 6:2

„Egymás terhét hordozzátok, így töltsétek be Krisztus törvényét” – és olvassuk hozzá az 5.verset is: „... mindenki a maga terhét hordozza.”

Akkor hát egymásét vagy a magunkét? Nem „vagy” hanem „és”: egymásét is, és a magunkét is. Mert hányan vannak, akik mindig a másik terhével foglalkoznak, a magukéra pedig nem marad erejük, idejük. Meg aztán talán könnyebb is másoknak segíteni, mint a magunk problémáit rendezni, könnyebb másutt hívőnek lenni, mint otthon helytállni. A másik véglet pedig, amikor valaki mindig csak magával törődik, mindig csak magáért imádkozik, de senki másért nem tesz semmit.

Ez a két vers így egymás mellett ellentmondana egymásnak – ha ugyanarról a teherről lenne szó. De itt két különböző teher, a görögben két különböző kifejezés szerepel. Az első szó eredete visszautal egy olyan kétfülű kosárra, amit ha egy vásárban telepakoltak, akkor csak két ember bírta el, együtt kellett hazavinniük. Ezt a terhet egyvalakinek esélye sem lett volna megemelni és mozgatni. A másik szó pedig visszautal a katonák harci felszerelésére, arra a túlélőcsomagra, amit mindenkinek őriznie kellett a baj esetére. Ezt senki nem adhatta át másnak, mert nélküle akár életveszélybe is kerülhetett.

Hordozzuk a magunk terhét, és amit nem lehet vagy nem szükséges, ne akarjuk másra hárítani. Legyen viszont nyitott szemünk és szívünk arra, hogy meglássuk, miben segíthetünk másnak. Hogy ezzel töltsük be Krisztus törvényét: a másikért áldozatot is vállaló szeretet törvényét.

5.) AZ EGYMÁSNAK VALÓ ENGEDELMESSÉG

Efézus 5:21

„Engedelmeskedjétek egymásnak Krisztus félelmében”

Furcsa, hogy ilyet is lehet olvasni a Bibliában. Mert az engedelmisséget mi automatikusan Istenhez kapcsoljuk. Azonban itt egy kicsit módosul a fogalom, az engedelmisségnek egy egészen konkrét mozzanatát jelöli, ami éppen Krisztusnak engedelmeskedve minden ember felé kötelességünk lenne. A szó jelentése: „aláhelyezi, alárendeli magát valaki másnak, lemond arról, hogy ő legyen az első”. Van olyan bibliafordítás, amely így mondja: „engedjétek egymásnak”, engedjétek a másikat magatok elé. Legyen fontosabb a másik.

Az uralkodás ellentéte a szolgálat. A mi Megváltónk éppen abban mutatott példát, hogy a nagy Isten felé tülekedésben a sor végére állt, és Ő, a Mindenség Ura mindenki szolgája lett. És miután megmosta a tanítványai lábát, azt mondta: „nektek is így kell cselekednetek egymással”. Aki nagy akar lenni közületek,

legyen a legkisebb, legyen szolgál, sőt egyenesen rabszolgá, akit nem tüntetnek ki, nem fizetnek meg azért amit tesz: de ő csak teszi az Ura iránti hűségéből.

Engedelmeskedjete egymásnak – azt jelenti: legyetek egymás szolgálói. Szolgáljátok egymást – vagy ahogyan János megfogalmazza a szolgálat lényegét az **1János 3:17-18-ban**:

Aki pedig világi javakkal rendelkezik, de elnézi, hogy a testvére szükségét szenved, és bezárja előtte a szívét, abban hogyan lehetne az Isten szeretete? Gyermekeim, ne szóval szeressünk, ne is nyelvel, hanem cselekedettel és valóságosan.

Azaz dolgozzatok egymásért. Töltsétek be egymás szükségét! A kezetekkel, a fejeteikkel, a lehetőségeitekkel, a pénzetekkel – éljete egymásért! Erre azonban csak az képes, aki tudja, hogy Jézus Krisztus óérette ugyanezt megtette. Hogy ő nem csak beszélt valami boldogító új eszméről vagy ideológiáról, hanem a szolgálatot, a megaláztatást, sőt a halált is vállalta. Az ilyen embert, aki ezt átérzi és átéli, és az ilyen gyülekezetet nem is kell erőltetni arra, hogy másokért éljen: teszi önmagától, teszi örömmel, külön kérés nélkül is, hálát adva és Istent dicsőítve, hogy lehet valaki: lehet egy szolgál, lehet mások számára a segítő, a szükségbetöltő, az üdvösség közvetítője.

6.) AZ EGYMÁS IRÁNTI ALÁZAT ÉS TISZTELET

1Péter 5:5

„...egymás iránt pedig valamennyien legyetek alázatosak”

Filippi 2:3

„Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál;”

Gyerekek homokoznak és bicikliznek a játszótéren, az anyukák meg beszélgetnek a padokon. Egy három- négy éves fiúcska módszeresen kiveszi a kisebbek kezéből a játékokat, belerúg a homokvárukba és elveszi a biciglijüket, hogy mindegyiket kipróbálja. Emiatt egyre több kisgyerek kezd el sírni. Egy nagymama nem tudja megállni és odaszól az anyjának: korán kezd ez a fiú, mi lesz így belőle?! Menedzser. – mondja az anyuka. Nem a menedzsereket akarom bántani, ez a jelenet sokkal inkább egy szemléletet mutat be, hogy ma az a kornak megfelelő, élelmes és nagy jövő előtt álló ember, aki már pöttöm korában gátlás nélkül igyekszik megvalósítani a maga akaratát, aki keresztülgázol mindenkin, tudja, mit akar, és nem ismer akadályt. Kerül amibe kerül – főleg, ha más fizeti meg az árát.

Nos, mit tanít a Szentírás az alázatról? Azt, hogy az alázat a valóság helyes ismeretéből következő természetes és józan magatartás. A valóság helyes ismerete a feltétele annak, hogy valaki természetes módon alázatos legyen. És mi a valóság? Az, hogy ennek a világnak Isten az ura. Ő ad minden embernek bizonyos képességeket, lehetőségeket, adottságokat, hogy azokkal mások javára éljen, s ezzel el is kell számolnunk Istennek. Aki ezt nem tudja, vagy nem veszi komolyan, az magának tulajdonítja azt, amit pedig ajándékként kapott Istentől. Az dicsekszik azzal, amiért Istent kellene dicsőítenie.

Nem véletlenül kérdezi Pál apostol az **1Korintus 4:7-ben**:

„Mert ki tesz téged különbbé? Mid van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, mit dicsekszel, mintha nem kaptad volna?”

A valóság nem-ismeréséből származik a dicsekvés. A dicsekvésből pedig a gőg, a gőgből pedig az Isten és az ember iránti tiszteletlenség.

Az alázat csak közösségben értelmezhető fogalom: senki nem önmagában alázatos, hanem valakivel szemben alázatos. Legyetek alázatosak egymással szemben és tartsátok különbnek egymást magatoknál! Vajon kivel kellemesebb együtt élni és dolgozni: egy olyan férjjel, gyermekkel, főnökkel, beosztottal, aki mindig ragaszkodik ahhoz, hogy neki van igaza, aki önző, aki mindig maga körül forog, aki a többieket

eszköznek tekinti és a maga céljai elérésére akarja használni, aki csak használja, kihasználja és elhasználja a többiekét, és még köszönetet sem tud mondani semmiért? Vagy pedig olyannal, aki ismeri a valóságot: tudja, hogy ő is tévedhet, és ha téved, kész bocsánatot kérni. Aki tudja, hogy ő van a többiért és nem a többi érte.

És még egy dolgot hadd mondjak itt: „különbnek tartani másokat magunknál” egy nagyon is gyakorlati dolgot jelent, nem egy belső érzést, ami a szívünkben el van rejtve. Mert ez megnyilvánul, először mindig a beszédünkben! Ha te különbnek tartasz valakit, arról mindig jót mondasz, annak a jó hírét építed, azért hálás vagy, azt dicséred mások előtt. Arról mindig pozitívan beszélsz. Ha valakinek a rossz tulajdonságait, a hibáit, a bűneit beszéled el másoknak, azt az embert te nem tartod különbnek magadnál, afelé te nem vagy alázatos. Sőt, romboldod őt, a magad tudatos vagy nem tudatos előretolása érdekében. Mert annak, hogy valaki gyarló vagy bűnös, nincs társasági értéke, kizárólag az imádságban és a bűnvallásban. Az nem beszélgetési téma, mert ezt nevezik pletykának. Ne pletykálgodj másokkal – hanem tégy bizonyosságot arról, hogy milyen nagyszerű emberekkel vagy körülvéve! Beszélj mások jó tulajdonságairól erényeiről, nagy tetteiről, mert ez nem pletyka, hanem bizonyosságtétel! Ebben nyilvánul meg az egymás iránti alázat!

7.) AZ EGYMÁSHOZ VALÓ IGAZODÁS

1Korintus 1:10

A mi Urunk Jézus Krisztus nevére kérlek titeket testvéreim, hogy mindnyájan egyféleképpen szóljatok, és ne legyenek közöttetek szakadások, hanem ugyanazzal az érzéssel és ugyanazzal a meggyőződéssel igazodjatok egymáshoz.

A Sátán egyik legjobb taktikája, hogy lerombolja a hívők közötti egységet, hogy megosztja a gyülekezeteket. Ha a hívők egymással harcolnak, akkor nem jut idejük arra, hogy a gonosz ellen, hogy Isten mellett, hogy a világ megmentéséért harcoljanak. Spurgeon mondja: ha a két malomkő közé nem szórunk gabonát, akkor a malom elveszti a rendeltetését, és a malomkövek egymást fogják felőrölni, amíg szét nem robbannak. Ezt kellene végre megértenie a mai egyháznak: hogy nekünk nem egymással kell harcolnunk, hanem együtt a bűn, a gonoszság és a Sátán ellen kell harcolnunk! Tudjátok, mit csinál a Sátán, amíg felekezetek vitatoznak teológiákon, kegyességi szokásokon, azon, hogy lehet-e így vagy úgy imádkozni, hogy van-e nyelveken szólás – röhög rajtunk! Amíg egy gyülekezetben a testvérek veszekednek és pártoskodnak, amíg a gyülekezet, a vezetőség és a pásztor állandóan csak harcol egymással, mikor éppen milyen felállásban vagy alkalmi szövetségben – addig a Sátán röhög rajtunk! Amíg nincsen egység, egyféleképpen való szólás, egymáshoz való igazodás (figyelem, ez van az Igében!), és amíg csak szakad és szakad az egyház teste és a gyülekezet teste is, általában emberek miatt, addig a Sátán csak röhög. Mert addig ő ráér röhögni rajtunk. Mert mi, akik ezen a világon egyáltalán veszélyeztethetnénk őt, akik szóba jöhetünk, hogy megfutamítsuk, hogy legyőzzük, hogy elvegyük a kedvét az emberekkel való szórakozástól – mi nem ellene harcolunk, hanem egymás ellen. Nem test és vér ellen harcolunk, hanem a testvér ellen harcolunk! És addig nincs misszió, nincs lélekmentés, nincs hitele sem a gyülekezetnek, sem a gyülekezet Urának!

Az, hogy Pálapostol itt „Jézus Krisztus nevében kér bennünket”, egy nagyon erőteljes kifejezés. Már nem is kéri, hanem Krisztus tekintélyével parancsolja! Mintha azt mondaná: „térjete már észhez!” Az egység tétje – ezt láttuk már az előző tanításban – az, hogy Krisztust fogadják-e az emberek vagy sem! Ti meg pártoskodtok? Vitatkoztok? Ahelyett, hogy leégne a talpatok abban a nagy sietségben, amellyel az embereket megmentitek a Sátán pusztításából?!

Tudjátok, milyen ez? Képzeljétek el, hogy a háborúban a város biztonságáért, azaz a rájuk bízott emberek életéért felelős katonáknak eszükbe sincsen harcolni, hanem bevonulnak a kantineba vitatkozni azon, hogy a Kovács honvéd és az ő baráti köre miért használja el a meleg vizet a zuhanyzástkor a Szabó honcvéd barátai előtt. És ezért Kovács honvéd nehogy azt képzelje már, hogy Szabó honvéd majd fedezni fogja őt a tűzharcban! Pusztuljon csak a férgese, legalább a lesz meleg vizünk a fürdéshez! Közben pedig az ellenség felkoncolta az egész várost.

Szerintetek mit kap az, akinek ebben a vitában igaza volt? Ugyanazt, mint akinek nem volt igaza. Egy becsületes hadbíróság az egész társaságot hidegre rakja, mert amíg ők vitatkoztak, az ellenség elfoglalta a rájuk bízott várost!

Nézzétek meg ma a világot! A városainkat! Milyen hatással vagyunk mi a világra?! Hányan tudják egyáltalán, hogy létezik a gyülekezetünk a saját településünkön? És hány embert mentettünk eddig meg a pusztulástól! Pedig idebent nagyon bátrak vagyunk, a kiképzést már ezerszer végigültük, elméletben mindenkit le tudunk győzni, de amíg egymással vitatkozunk ahelyett, hogy együtt harcolnánk, addig az ellenség le fog győzni bennünket is, és a ránk bízottakat is megöli! És ezért minket fognak számo kérti!

Ahol nincs egység, ott mindig veszteség van, ott mindig halál van, és ott mindig súlyos ítéletek fognak születni – felettünk!

8.) EGYMÁS INTÉSE

Róma 15:14

*„Én pedig, testvéreim, magam is meg vagyok győződve, hogy ti is telve vagytok jósággal, telve a teljes ismerettel, és hogy **egymást** is tudjátok inteni.”*

Ez is a gyülekezet szolgálatához tartozik: egymást inteni, kiigazítani, visszavezetni a helyes útra. A gyülekezet szentsége nem játék: azt őrizni kell. Isten gyermeke és Isten gyülekezete nem alkuszik meg a bűnnel, az elhajlással: éppen azért, mert a szeretete nem majomszeretet, amelyik inkább mindent megenged, csak fájdalmat ne kelljen okoznia – hanem felelős szeretet, mentő szeretet, amely fegyelmez, ha szükséges.

Talán erről nem is kellene sokat beszélni, mert ehhez minden gyülekezeti tag nagyon jól ért. Legalábbis azt hiszi. A hajlam sajnos mindannyiunkban benne van, hogy megkritizáljuk egymást és sokszor az indulatainktól vezérelve intés helyett letaglózunk a másikat. A fű alatt, a másik háta mögött, vagy otthon az asztal mellett, elméletileg nagyon jól működne az egyházfegyelem, de ha nyíltan és nevekkel kellene rendet teremteni, azt senki nem vállalná föl. – Hát igen, ezt is tanulnunk kell.

Ebben a versben benne van az intésre való alkalmasság alapja is: az egyik, hogy *telve kell lenni jósággal*. Nem haraggal, sértődöttséggel, indulattal, lenézéssel, megbotránkozással – hanem jósággal. Krisztus indulatával. Krisztusi szeretettel. A bűnt gyűlölnünk kell, de a bűnöst mindig szeretni! Éppen azért, mert bűnös, és mert egyedül Isten szeretete, amely a mi szeretetünkbe van ágyazva, az képes megmenteni. A másik pedig a *teljes ismeret*, azaz Isten igéjének az ismerete, az Isten szeretetének ismerete, amely nem csupán valami elméleti, megtanult ismeretet jelent, hanem megélt, megtapasztalt valóságot. – Akiben ez a kettő megvan, és az alázata is megvan, hogy eszköz maradjon az Úr kezében, azt használni is fogja a másik megmentésében. És hogyan lehet a legeredményesebben visszavezetni valakit a helyes útra? Úgy, ahogy a kérdésben benne van a válasz: visszavezetve. Előtte járva a helyes úton, úgy, hogy követhető legyek. Akinek az élete nem alkalmas arra, hogy mások a nyomában járva Krisztushoz jussanak, az ne akarjon inteni: előbb maga térjen meg. És azután legyen példa, akihez a többiek hozzámérhetik az életüket, aki elmondhatja Pál apostollal együtt: *„legyetek az én követőim, mint én a Krisztusé”* (1Korintus 11:1).

Róma 14:12-13-ban ezt olvassuk:

*Tehát mindegyikünk maga fog önmagáról számot adni az Istennek. Többé tehát ne ítélkezzünk **egymás** felett, hanem inkább azt tartsátok jónak, hogy testvéreteknek se okozzatok megütközést vagy elbotlást.*

Ne ítéljétek egymást, azaz ne vádoljátok egymást! Miért ne? Mert Isten igéje azt tanítja, hogy a vádolás a Sátán munkaköre! És amikor te elkezdesz ítélni, kárhoznatni és vádolni, akkor a Sátán munkakörét töltöd be a gyülekezetben! Mert ő az, aki vádolja a testvéreket éjjel és nappal.

A koinóniában nem ítélkezünk egymás felett! Ott Isten ítélkezik felettünk az ő Igéje és a gyülekezetben működő tekintélyi rend által. Az ítéletalkotásnak pedig egyetlen viszonyítási pontja van: a Kijelentés! A szimpátia nem ok az ítéletalkotásra! Te soha ne légy a Sátán nagykövete vagy szócsöve a gyülekezetben azáltal, hogy a vádolás, a kritizálás és a kárhoztatás beszédeit mondod, hanem légy Isten nagykövete, aki a bátorítás, a vigasztalás és a megerősítés beszédeit mondod a testvéreidnek! Persze nem arról van szó, hogy söpörjük a szőnyeg alá a bűnt! A bűnnel konfrontálódni kell, és amikor a bűnt leleplezed, és ha azt biblikusan teszed, vagyis először négyszemközt, azután néhány tanúval majd a gyülekezet előtt intesz, az nem vádolás! A kettőt ez alapján lehet megkülönböztetni egymástól. Ha (1) telve jósággal, (2) a biblikus rendet betartva, (3) az Igére alapozva konfrontálódasz a bűnnel, abból sosem lesz zavar a koinóniában. De a kárhoztatásból, vádolásból, gyalázkodásból, cselszövésekből, fúrkálásokból mindig zavar támad, és a gyülekezet megerőtlenedik!

9.) EGYMÁS BÁTÓRÍTÁSA

1Thesszalónika 5:11

*„Vigasztaljátok tehát **egymást**, és építse egyik a másikat, ahogyan teszitek is.”*

„Építsétek fel egymást!” Jegyezzétek meg, hogy egymásnak az építése először mindig az imádságainkban kezdődik el, otthon a csendeskamrában, azután a beszédeinkben folytatódik, és a cselekedeteinkben lesz teljes, amikor elkezdünk szolgálni egymás felé. Így tudjuk építeni egymást!

Néhány ige még ezzel kapcsolatban:

Zsidó 3:13:

*Buzdítsátok **egymást** minden egyes napon, amíg tart a ma, hogy meg ne keményedjék közületek valaki a bűn csábításától.*

Zsidó 10:25-ből:

*„Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el, ahogyan egyesek szokták, hanem bátorítsuk **egymást**.”*

Hadd mondjam el, hogyan működik a bátorítás szolgálata a gyülekezetben.

Amikor elültetsz egy gyenge facsemetét, akkor leversz mellé egy karót, hogy miközben nő ez a csemete, tudjon valamibe kapaszkodni. Legyen, ami vezeti és megtartja az ő gyenge életét. Ahhoz is kell a karó, hogy dacolhasson az időjárással vagy a széllal. Aztán amikor megerősödik a törzse, akkor a karót kiveszed, és leszúrod egy másik gyenge facsemete mellé.

Amikor bekerül valaki a gyülekezetbe, még gyenge a törzse, gyenge az új élete, hiszen még csak most kapta, még nem tud benne járni, ezért le kell mellé verni egy karót. Valamelyikünknek oda kell állnunk az ő élete mellé, amíg meg nem erősödik. Aztán ha megerősödött, akkor mehetünk a másik új plántálás mellé támasztéknak. Ha egy gyülekezetbe úgy kerül be valaki, hogy ezt szokja meg, ez lesz számára természetessé, akkor ő is beáll ebbe a folyamatba. Mihelyt elég erőssé válik, beáll a gyámolítók közé, hogy mások támaszául szolgálhasson. Sajnos vannak olyan emberek, akik lehet, hogy már harminc-negyven évesek, mégis olyan gyenge törzsük van, ami semmit nem bír el és semmilyen időjárási körülménynek nem tud ellenállni. Mert nem volt támasztékuk, vagy nem tudták elfogadni a támasztékot. És soha nem tanulták meg, hogy hogyan lehetnének ők is mások támaszai és bátorítói. Csak magukkal törődtek, és a karóval inkább csak ütötték a másikat ahelyett, hogy támasztották volna. Nem a bátorítás beszédeit mondták és cselekedeteit tették, hanem csak panaszkodtak, kritizáltak, pletykáltak. És tudjátok, mi a furcsa? Hogy mindezek ellenére általában mégis az ő törzsük maradt gyenge!

Pedig az a karó más dologra is nagyon hasznos ám!

Láttunk-e már olyan gyümölcsfát – főleg az alacsonyabb fajtájú alma- és barackfáknál gyakori – amikor egy-egy nagyon sok gyümölcsből roskadozó ágat karókkal alátámasztanak, le ne törjenek a sok gyümölcs alatt. A karóval lehet levetni a gyümölcsöket, meg lehet megmenteni az ágat is, a fát is, meg a gyümölcsöket is!

Lehet vele alátámasztani mások szolgálatát, lehet megtartani vele mások gyümölcseit. Ez is a bátorítás része! Pedig nem is az én fám, nem is az én gyümölcsöm – de a vállamat odateszem, az imádságaimat odateszem, mert az számít, hogy megteremjenek azok a gyümölcsök. – Néha Isten szeretne bennünket ilyen másokat megtartó és bátorító karónak használni bennünket. Lehet, hogy öreg és szálkás az a karó, nem is szép, nem baj, a lényeg az, hogy ott legyen, ahol szükség van rá.

Emlékezzünk arra, amit olvastunk a Bibliából: a test gyengébbnek és tisztességtelenebbnek látszó részeit nagyobb tisztességgel vesszük körül, mert fontosabbak. Lehet, hogy nem szebbek, de fontosabbak. Egy gyönyörű, hosszúszerű világ mellett egy szálkás karó lehet, hogy nem túl szép látvány. Vagy egy facsemete mellett egy lécs nem túl szép látvány. De fontos látvány! Mert ha nincs ott, akkor hiába a szépség, az első szél véget vet a pompázásának! Egy aládúcolt gyümölcsfa sem túl szép látvány. De dúc nélkül a letört ágú gyümölcsfa sokkal csúnyább és lehangolóbb lesz – ezért kell az a dúc. És meg kell tanulnunk nem szégyellni a karót, a lécsot, a dúcot! Adjál tisztességet neki, kezd el tisztelni, becsüld meg és értékeld nagyra, bátorítsd őt – mert téged fog megtartani! Ne arra nézz, hogy szálkás, meg hogy néz ki – hanem hogy téged fog megtartani. És ha te tartasz meg valakit, akkor hidd el, benned sem azt fogják nézni, hogy szálkás vagy-e és hogy nézel ki, hanem hogy hasznod van, mert megtartod valakinek az életét vagy megmented a gyümölcseit! Aztán lehet, hogy később belőled lesz karó egy másik gyümölcsfa alatt.

Ilyen a bátorítás szolgálata. És egy ilyen kertben jó fának is lenni, meg karónak is lenni. Mert a kettő együtt adja meg a kert szépségét és gyümölcseit. És ha a bátorítás, az egymás életének és szolgálatának nagybecsülése jellemző egy gyülekezetre, akkor egy biztos: senki nem akarja azt elhagyni!

Jegyezzétek meg, az emberek azt hagyják el, amihez nem érdemes nagyon ragaszkodni. Bátorítsátok egymást, hogy a gyülekezet egy olyan hely legyen, amit nem érdemes elhagyni, ahonnan nem érdemes hiányozni, mert ott azt érezhetem és élhetem át, hogy értékes vagyok, hogy számítanak rám, hogy részese lehetek valami szépnek, nemesnek és értékesnek! Ilyen a bátorító légkörű gyülekezet!

10.) EGYMÁS SZOLGÁLATA

1Péter 4:10

*„Ki milyen lelki ajándékot kapott, úgy szolgáljatok azzal **egymásnak**, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai.”*

Isten országában nem létezik munkanélküliség. Mindenki kap elhívást, megbízatást, és kap hozzá természetfeletti ajándékot is, amelyeket a Biblia karizmáknak, azaz lelki vagy kegyelmi ajándékoknak nevez. Az Újszövetség 21 ilyen lelki ajándékot név szerint is megnevez, de lehet ennél több is. Ezeknek minden gyülekezetben működniük kellene, mert Krisztus Teste a helyi gyülekezetekben nyilvánul meg. Az **1Korintus 12:12-27**-ben lehet erről részletesen olvasni. A kegyelmi ajándékokról szeretnénk egy hosszabb tanítássorozatot tartani, most csak annyit erről, hogy mindenkinek kell hogy legyen ajándéka, amivel egymást szolgálni tudjuk. Vagyis az ajándékok soha nem öncélúak, hanem mindig azért adatnak, hogy szolgáljunk általuk, és annak adatnak, akik akarnak is szolgálni!

A sáfárság azt jelenti, hogy pincérek vagyunk Isten „éttermében”. A pincér soha nem a vendégnek a szolgálója – hanem mindig az étterem tulajdonosának az alkalmazottja. Kiszolgálja a vendégeket, de soha nem a vendégek szolgálója. Nem azt csinálja, amit a vendég akar, hanem azt, amivel az étterem tulajdonosa megbízta. Ha jó a főnök, jó a konyha és jók a pincérek is, akkor a vendégek is elégedettek lesznek. De nekünk Isten szolgálatában meg kell tanulnunk azt, hogy nem a vendég igényeit kell kiszolgáltatnunk. Az étterem étlapját sem a vendégek írják. Manapság nagyon megkísérte az egyházat ebben a nagy lelki szegénységben, hogy mindent megtegyen a betérő vendég kedvéért. Mindent úgy teszünk eléje, ahogy ő szeretné. És ezért ha kell, mert a vendégnek nem tetszik, akkor kivesszük a menüből a bűnbűnöt, az életszentséget, a szolgálatot, csak hogy legalább valaki betérjen hozzánk, a mi éttermünkbe. És valamiféle sarki hotdog-árossá silányítjuk azt a pazarr éttermet, ami egyébként minden éhséget és szomjúságot ki tudna elégíteni. Ne felejtsetek el: a vendég bejön az étterembe, és nem ő választja ki az étterem berendezését, nem ő határozza meg az étlapot vagy hogy mi mennyibe kerül. A vendég bejön, elolvassa a választékot, rendel és elégedetten jóllakik. És mi, a pincérek mindent megteszünk azért, hogy az étterem

tulajdonosának az érdekeit és céljait érvényesítsük, és neki nem az a célja, hogy a vendég az étteremben tulajdonost játszon, hanem az, hogy minden tekintetben megelégedjen. Ez a mi szolgálatunk célja. És ezzel a felelősséggel és bátorsággal szolgálunk egymás felé.

11.) AZ EGYMÁS IRÁNTI VENDÉGSZERETET

1Péter 4:9

„Legyetek egymással vendégszeretők zúgolódás nélkül.”

Sokan úgy gondolják, hogy a vendégszeretet valamiféle megerőltető dolog, ami legalább három fogásos ebéddel jár és puccba kell vágni hozzá a lakást. Ezért aztán inkább nem is fogadnak vendégeket. Pedig a vendégszeretet sokkal inkább egy hozzáállás, amely természetesen fakad a koinóniából, az egymás befogadásából, az egymás szeretéséből és szolgálatából, az emberek felé való nyitottságból és érdeklődésből. Ez egy mentalitás, amely abban nyilvánul meg, hogy hozzám mindig jöhetsz, nyitva van az ajtóm előtted. Miért? Mert Isten is ilyen, és én hozzá szeretnék hasonlítani. Nem zárom be a szívem senki előtt. Sőt, nagylelkű vagyok, nagy szívű, van időm a másik emberre, akkor is, ha magamhoz hívom meg, akkor is, ha csak a munkahelyi büfébe hívom meg – mindkettő vendégszeretet.

A vendégszeretet a magunk szeretéséből való kimozdulás. Ennek azonban csak akkor van értelme, ha zúgolódás nélkül való, azaz a szívünk szerint való dolog. Úgy nem érdemes vendéget fogadni, hogy tíz percenként az órákat nézzük, hogy mikor mennek végre el. A vendégszeretet azt jelenti, hogy vágyjuk egymás társaságát. Mert jó együtt lenni. Mert nem csak a gyülekezetben lehetünk együtt, hanem otthon is. És éppen ezáltal lesz az otthonunk is gyülekezetté, hogy oda is behívjuk az embereket, ott is szolgálunk, ott is megoszthatjuk az evangéliumot egymással. Nagy baja az egyháznak az, hogy a kétezer éves története alatt intézményesedett, és az otthonokból, a személyes életközösségekből egy vasárnapi kétórás színház lett, ahová elmegyünk megnézni a műsort. A gyülekezet nem műsor, mert a tagjai sem egy közönség – hanem közösség. De csak akkor az, ha mindazt, amit a gyülekezetben gondolunk, érzünk, elhatározzunk, elvárunk egymástól meg magunktól, azt minden nap és minden helyen ugyanúgy gondoljuk.

12.) AZ EGYMÁSÉRT VALÓ IMÁDKOZÁS

Jakab 5:16

„Valljátok meg egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok.”

Most a bűnvallásról és bűnbánatról szeretnék beszélni. Mert ez olyan pontja a mi életünknek, amit ritkán veszünk komolyan. Mert ha van is közöttünk valaki, aki éberrel vigyázza életét, és elvégezte már benne Istennek Lelke azt, hogyha valami bűnt követ el és meglátja, azonnal térdre esik és megvallja, a másik emberig, aki ellen vétkezett, már nemigen jut el. Pedig a bűnvallás és bűnbánat öt dologból áll: (1.) A bűn felismerése (2.) A bűn megvallása Istennek (3.) A bűn megvallása annak, aki ellen az irányult (4.) Ha felebarátomnak tettem kárt, az okozott kár megfizetése és a bűn következményeinek helyrehozása (már amennyiben ez lehetséges) (5.) A bűn elhagyása. Mi legtöbbször a második pontnál nem jutunk tovább. Megvalljuk bűneinket Urunk előtt, de az már eszünkbe sem jut, hogy megvalljuk bűneinket embertársunk előtt, az főképpen nem, hogy helyre is hozzuk, így aztán néha rácsodálkozunk, hogy még mindig ugyanazokkal a bűnökkel küszködünk, amikkel évtizedekkel korábban is baj volt. De most időzzünk el ennél: nem valljuk meg bűneinket egymás előtt. Elvégre „nem vagyunk mi katolikusok, akiknek gyónniuk kell!” És ezért szárad ki - mert kiszárad! - a közösségünk, és lehet, hogy egyek vagyunk az áhítatban, a szolgálatban, az imádságban, mégsem tudunk valódi egységben lenni, mert csak kegyes hívőként van közösségünk egymással, kegyesség nélküli bűnősként azonban nincs! Gondoljuk meg: minden bűn gyökere a gőg. Minden bűn abból fakad, hogy a magam ura vagyok, jogom van önmagamhoz, jogom van vágyakozni és gyűlölni, tenni valamit vagy nem tenni. Az ember bűne és gonoszsága, hogy olyanná akar lenni, mint Isten. Milyen magasra emelkedik az ember, amikor bűnt követ el: egészen Isten fölé! De bűnvallást tenni a testvérem előtt: az a legeslegmélyebb megaláztatás. Fájdalmat okoz, lealacsonyít, rettenetes csapást mér a gőg bűnére. Ott állni a testvérem előtt bűnősként: alig elviselhető gyalázat. Megvallani *előtte* azt, amit ellene elkövettem, amit ellene gondoltam, mondtam, tettem! Mennyire meg kell üresítenem önmagam

ehhez! Pedig enélkül nincs bocsánat! Enélkül a bűn rendezetlenül marad. Isten csak azt a bűnvallást veszi komolyan, amit maga a bűnvalló is komolyan vesz és mélyen megbán. Ez a megbánás pedig nem lehet teljes anélkül, hogy annak is megvalljam, aki ellen elkövettem, és rendezem - nem is mondom, hogy négyszeresen, mert így írta elő a mózesi törvény, amit az Úr Jézus betölteni jött és nem eltörölni!

De hadd beszéljek még erről a bűnbánatról! **János 20:23**-ban azt mondja az Úr Jézus:

"Akiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsáttatnak azoknak, akikét megtartjátok, megtartatnak."

Az evangélium az, hogy Krisztus test szerint a testvérünké lett, hogy higgyünk neki. Krisztusban az Isten szeretete jött el a bűnösökhöz, akihez az emberek bátran odamehettek bűnösökként: sőt, csakis bűnösökként kaphattak segítséget! Az Ő jelenlétében megszűnt minden tettetés! - És Krisztus gyülekezetének ebben az igazságban kellene élnie. Ő ezért adott hatalmat az övéinek, hogy meghallgassák a bűnösök bűnvallását, és az Ő nevében bocsánatot hirdessenek. Ezáltal Krisztus áldássá tette számunkra a gyülekezetet, s benne testvérünket. És ezáltal lehet csak valóban egy test Krisztus gyülekezete: ha nemcsak az Isten dicsőítésében egyek, hanem bűnbánó bűnösökként is közösségük van egymással. Letérdelek testvérem elé, hogy előtte valljam meg bűnömöt - nem neki, ahogyan a bocsánatot sem ő adja, hanem Istennek – de előtte. A testvérem ekkor már Krisztust képviseli. Előtte már nem kell alakoskodnom. Előtte már bátran lehetek bűnös, az, aki valójában vagyok, hiszen Jézus Krisztus irgalmassága uralkodik közöttünk. És ő Krisztus nevében hallgatja bűnvallásomat és Krisztus nevében ad bűneimre bocsánatot. Így a bűnvallással *közösséghez* jutok: immár nem névleges, hanem valódi közösségre. Mert a ki nem mondott, be nem ismert bűn elválaszt és kiszakít a közösségből. Aki valamit titkol a testvére előtt, az önmagát zárja ki a közösségből. Mégsem kell az egész gyülekezet előtt minden bűnt megvallani, mert annak a testvéremnek személyében, aki előtt bűneimet meggyóonom, s aki bűneim bocsánatát megerősíti, az egész gyülekezettel állok szemben. A vele való közösségben immár az egész gyülekezettel találtam közösségre, hiszen itt senki sem a maga nevében, a maga hatalmából cselekszik, hanem csakis Jézus Krisztus megbízásából és az Ő hatalma által.

De van még egy nagy áldása ennek a "gyónásnak": a bűnvallással *bizonyosságra* is jutok. Vajon hogy lehet az, hogy Istennek, aki szent, bűn nélkül való, sőt bűnt gyűlölő, aki igaz bírása a gonosznak, ellensége az engedetlennek, könnyebb megvallani a bűneimet, mint a testvéremnek, aki ugyanolyan bűnös mint én? Vajon nem azért - és ez úgy gondolom, nagyon súlyos, de nagyon valós veszély - mert gyakran csak áltattam magam, hogy Isten színe előtt teszek bűnvallást - holott csak beidegződött vallásgyakorlatot végeztem, a bűneimet csak magamnak vallottam be és bocsánatot is csak a lelkiismeretem adott Isten nevében. Vajon nem ez okozza az állandó visszaesést a bűnbe, az erőtleniséget a krisztusi engedelmességre, vajon nem ezért nem tapasztalom meg a megbocsátás felszabadító örömét, vajon nem ezért ugyanolyan az életem, és életemben ugyanazokkal a bűnökkel küszködök, amelyeket minden nap megvallok és megbocsátok? Nem lehet, hogy csak a szavaimat viszem az Isten elé, de a szívemet sem és a bűneimet sem - és így mégsem az Isten bűnbocsánatából, hanem az önmagamnak adott vallásos fölmentésből élek erőtlennül és ugyanolyan bűnösen, mint a bűnvallásom előtt? - Ámde akkor ki biztosíthat arról, hogy a bűnvallásban és a bűnbocsánatban csakugyan az élő Istennel van találkozásom? Isten a testvérem által ad erre bizonyosságot. Ha a bűneimet előtte vallom meg, tudom, hogy nem vagyok egyedül, és az ő jelenlétének valóságában Isten jelenlétét tapasztalhatom meg: *„...mert ahol ketten vagy hárman egybegyűltek az én nevemben, ott vagyok köztetek”* - és ez érvényes akkor is, amikor bűnvallásra és bűnbánatra gyűlik össze az a két-három ember! Ha a testvérem is jelen van, a bűnt napvilágra kell hoznom: Isten kegyelme az, hogy testvérem előtt vallhatom meg bűneimet.